

»behördlicher Führerschein« použitý v § 1 a § 4 čís. 2 dodatečných pojišťovacích podmínek z roku 1923 jest vykládati podle předpisů ministerského nařízení z 28. dubna 1910 čís. 81 ř. z. a nařízení presidenta zemské správy politické v Praze z 22. dubna 1920 čís. 6298, č. z. sp. p. 52.614 uveřejněného pod čís. 310 sb. z. a n. z roku 1920, nýbrž jak jest výraz ten vykládati podle smlouvy (podle pojišťovacích podmínek). A tu jest v prvé řadě podle § 914 obč. zák. a čl. 278 obch. zák. vyšetřiti pravý úmysl a pravou vůli stran, a zjistiti, zda a pokud jest jejich projev souhlasný (§§ 861, 869 obč. zák.). Strany se však rozcházejí v tom, že žalující strana měla oním výrazem na mysli úřední vůdčí list opravňující k vedení toho druhu vozidla, jež bylo pojištěno, kdežto žalovaný mínil tím vůdčí list vůbec. A tento nesouhlas tu jest, ano bylo zjištěno, že při sepisu pojistného návrhu byl žalovaný tázán sprostředkujícím agentem Sch-em, má-li on a jeho zřízení předepsané povolení k jízdě, aniž byla řeč o tom, zda povolení platí i pro pojištěný druh vozidla. I pojistný návrh obsahuje pod čís. 7 jen všeobecnou otázku o úředně předepsaném povolení k jízdě. Mohl si proto důvodně žalovaný vykládati onen výrok dodatečných pojišťovacích podmínek tak, jak tvrdí a nemůže pojišťovna přes onen, podle jejího názoru mylný, výklad odvozovati z dodatečných pojišťovacích podmínek, že neručí za pojistnou příhodu ze dne 15. listopadu 1930, ana sama použila nejasného výrazu »behördlich vorgeschriebene Fahrlizenz« i ve formulářích o pojistném návrhu, i v dodatečných podmínkách, a jde to podle § 915 obč. zák. na její vrub. Nelze přehlédnouti, že jde o obšírné a spleťité pojišťovací podmínky, jichž výklad jest pro laika pravidelně obtížný, a proto zásada poctivosti styku (§ 914 obč. zák.) vyžaduje, by jasně a přesně upravila i otázky ve vzoru pojistného návrhu i v pojišťovacích podmínkách, což také dodatečně v podmínkách z roku 1930 co do onoho sporného výrazu učinila. Že si žalovaný skutečně vykládal ona slova tak, jak tvrdí, plyne z toho, že platil pojistné premie, což by přece nebyl činil, kdyby byl věděl, že předpokladem nároku na odškodnění jest podle pojišťovacích podmínek úřední vůdčí list opravňující k řízení vozidel toho druhu, jakého jest pojištěné vozidlo, a v tom byl oprávněně utvrzen tím, že se bezpečnostní orgány, jak zjištěno, spokojily vůdčím listem znějícím na auto osobní a auto dodávkové, ač ho bylo použito při řízení motorové drožky.

Čís. 13548.

Dodával-li mlynář (nájemce pekárny) podle dohody pekaři (podnájemci pekárny) mouku na vypečení, při čemž se každý den zjišťovalo, kolik z této mouky pekař vypekl, a pekař pak za toto množství odváděl mlynáři peníze podle bursovní ceny, nejde před vypečením o prodej mouky, nýbrž z množství mouky dodané pekaři je vždy pekaři prodáno jen ono množství, jež spotřeboval k pečení a jež podle bursovní ceny zaplatil, a mlynář nepozbyl vlastnictví k mouce dodané pekaři, dokud nebyla zpečena.

(Rozh. ze dne 17. května 1934, Rv I 774/34.)

V exekuci proti manželům P-ovým zabavil žalovaný 50 pytlů mouky. Žalobce byl nájemcem pekárny, v níž dlužník Albín P. jako podnájemce provozoval pekařskou živnost. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce vyloučení mouky z exekuce, vzhledem k ujednání s dlužníkem Albínem P-em, podle něhož mu dodával mouku jen na vypečení, přičemž se každý den zjišťovalo, kolik dlužník z této mouky vypekl, začož pak dlužník za toto množství odváděl žalobci peníze podle bursovní ceny. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Nesprávné právní posouzení spatřuje odvolatel v tom, že první soudce jednou uvádí, »že nejde o prodej mouky žalobcem svědkovi Albínu P-ovi« a po druhé, že »přechod vlastnictví k mouce před vypečením mouky nenastal«. V tom však není odporu. První soudce správně uvedl, že dohoda záležela v tom, že mouka byla dodávána, ale sčítována a zaplacená teprve po zpečení, tak že se o pravidelný prodej nejednalo, a ježto zabavená mouka dosud zpečena nebyla, nebyla ještě sčítována a vůbec prodána a nemůže jíti o nabytí vlastnictví exekutem. Jest sice pravda, že první soud neuvádí, o jakou smlouvu šlo, když ne o kupní, ale z vývodu rozsudku jest za to míti, že šlo o smlouvu sui generis, kde podle dohody mouka teprve zpečením stala se vlastnictvím exekuta, před tím však zůstala ve vlastnictví žalobcově.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

§ 414 obč. zák. ustanovuje, že kdo cizí věci zpracuje, nenabývá ještě tím nárok na cizí vlastnictví. Ustanovení to nevádí správnosti názoru odvolacího soudu, že se mouka podle dohody teprve zpečením stala vlastnictvím exekuta a že před tím zůstala ve vlastnictví žalobcově, neboť nestala se vlastnictvím povinného již tím, že ji zpek, nýbrž na základě výslovné dohody. Nižší soudy zjistily, že podle dohody mezi žalobcem a povinným dodává žalobce povinnému mouku na vypečení, že se při tom každý den zjišťuje, kolik z této mouky povinný vypekl a že pak povinný za toto množství odvádí žalobci peníze podle ceny bursovní. Z toho správně usoudily nižší soudy, že nešlo o prodej mouky před vypečením, nýbrž že z množství mouky dodané do živnosti, kterou povinný provozoval jako podnájemník v pekárně najaté žalobcem, bylo vždy prodáno povinnému jen ono množství, jež spotřeboval k pečení a jež podle bursovní ceny zaplatil. Podle toho nebyla všechna mouka, třebaže byla dodána do živnosti povinného, tomuto prodána a nepozbyl tedy žalobce před jejím zpečením vlastnictví k ní. Poněvadž byla zabavena mouka nezpečená, právem nižší soudy i v příčině ní žalobě vyhověly, třebaže nešlo o smlouvu sui generis, nýbrž o smlouvu tržovou, avšak jen ve příčině mouky, kterou povinný ze zásoby v jeho živnosti uložené každého dne zpracoval.

Čís. 13549.

Nesouhlasí-li knihovní (nikoliv vymáhající) věřitelé s vydáním částky nejvyššího podání připadající prý na svršky, které byly neprá-